Nr. 41. Warszawa, dnia 10 Sierpnia 1919 r. Rok II.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 1 mk. Z zaboru austrjackiego i z terenów b. okupacji austrjackiej można wpłacać za numer „Dziennika Urzędowego M. S. W." 1 kor. 75 h. „Dziennik Urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji. Cena za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego 1 mk.

Redakcja i Administracja: Nowy-Świat Nr. 69.

II.

542.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW.

Uchwała Rady Ministrów z dnia 27-go marca r. b. w sprawie utworzenia Sekcji IV Handlowej w Ministerstwie Przemysłu i Handlu brzmi, jak następuje:

Art. I.

W Ministerstwie Przemysłu i Handlu utworzona zostaje Sekcja Handlowa.

Art. II.

Sekcja obejmuje zagadnienia handlu wewnętrznego i całokształt spraw gospodarczych polskich za granicą.

Art. III.

Do kompetencji Sekcji należą:
1) Handel wewnętrzny,
2) Regulowanie zagranicznego obrotu towarowego Polski,
3) Pośrednictwo przy ściąganiu ofert i udzielaniu zamówień zagranicznych przez poszczególne Ministerstwa,
4) Zbieranie, porządkowanie i udostępnianie czynnikom zainteresowanym wszelkich wiadomości niezbędnych dla rozwoju stosunków gospodarczych Polski za granicą,
5) Tworzenie i popieranie instytucji, służących temu celowi,

6) Organizowanie odnośnych delegacji i reprezentacji handlowych za granicą,

7) Prace przygotowawcze i układanie projektów, umów międzynarodowych gospodarczych i projektów praw, współdziałających rozwojowi polskich stosunków gospodarczych za granicą.

8) Sprawy związane z administracją portów i żeglugą handlową,

9) Sprawy taryf transportowych,

10) Statystyka handlowa.

Art. IV.

Przy Ministerstwie Przemysłu i Handlu istnieje jako organ doradczy w sprawach polityki handlowej, w szczególności w sprawach przewidzianych w art. III punkt 2 i 3, Rada Handlowa, złożona z przedstawicieli Ministerstw: Spraw Zewnętrznych, Skarbu, Rolnictwa, Kolei, Pracy, Aprowizacji, oraz Poczt i Telegrafów, oraz z przedstawicieli przemysłu i handlu, zaproszonych przez Ministra Przemysłu i Handlu.

Art. V.

Organami Ministerstwa Przemysłu i Handlu za granicą są radcowie handlowi przy misjach i konsulatach, mianowani według potrzeby przez Ministra Przemysłu i Handlu po porozumieniu się jego z Ministrem Spraw Zagranicznych.

Art. VI.

W razie delegowania radcy handlowego do konsulatu, funkcje gospodarcze konsula należą wyłącznie do niego.

Art. VII.

Nadzorowi radcy handlowego przy misji dyplomatycznej podlegają wszyscy radcy handlowi, oraz wszyscy konsulowie w odniesieniu do ich funkcji gospodarczych, urzędujący w tem państwie.

Art. VIII.

Nadzór nad gospodarczą działalnością konsulów sprawuje Minister Przemysłu i Handlu, do którego konsulowie przesyłają za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych wszelkie informacje i raporty gospodarcze, od którego otrzymują w tej samej drodze instrukcje w sprawach gospodarczych.

Uwaga. Konsulów mianuje Minister Spraw Zagranicznych po zasięgnięciu opinji Ministra Przemysłu i Handlu.

Art. IX.

Konsulowie, radcowie i delegaci Rządu Polskiego za granicą, wysłani w sprawach gospodarczych, podlegają co do swej działalności zwierzchniej kontroli politycznej misji dyplomatycznej, akredytowanej w danym kraju.

Art. X.

Przy reprezentacjach gospodarczych za granicą mogą być tworzone Rady Gospodarcze z wybitnych przedstawicieli przemysłu, handlu, rolnictwa, finansów polskich instytucji za granicą.

Równocześnie zapadła na tem samem posiedzeniu Rady Ministrów uchwała w sprawie zcentralizowania rządowych zamówień zagranicznych w Sekcji IV Handlowej Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Uchwała ta brzmi:

Wszelkie tranzakcje zagraniczne na materjały, maszyny i inne artykuły na potrzeby państwowe mają być zawierane przez poszczególne Ministerstwa przy współudziale Sekcji Handlowej Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

III.

543.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie zmiany niektórych postanowień statutu kas pożyczkowo-oszczędnościowych dla ludności wiejskiej b. Królestwa Polskiego, zatwierdzonego przez Ministra Spraw Wewnętrznych dn. 23 listopada st. st. 1906 r.

Celem przystosowania obowiązującego dotychczas statutu kas pożyczkowo-oszczędnościowych dla ludności wiejskiej b. Królestwa Polskiego, zatwierdzonego przez Ministra Spraw Wewnętrznych dnia 23 listopada st. st. 1906 r., do obecnych warunków gospodarczych i usunięcia ograniczeń, krępujących działalność tych zakładów, zarządzam wprowadzenie do rzeczonego statutu zmian następujących:

1) Art. 4 otrzymuje brzmienie następujące: „Kasy pożyczkowo-oszczędnościowe wioskowe i osadowe winny być wcielone do Kasy pożyczkowo-oszczędnościowej gminy właściwej“.

2) W art. 5 skreśla się wyrazy „i 4“.

3) Z uwagi 1 do art. 13 skreśla się punkt b.

4) Art. 16 i 17 otrzymują brzmienie następujące:

Art. 16.

„Straty, poniesione przez Kasę, pokrywa się z kapitału zysków, a gdy go zabraknie, z kapitału zakładowego. Straty pozostałe, pomimo wyczerpania tych źródeł, pokrywa się z funduszów gminy na mocy uchwały Zgromadzenia Gminnego, zatwierdzonej przez Wydział Powiatowy. Sumy, użyte z funduszów gminy na pokrycie strat Kasy, winny być gminie zwrócone. W tym celu całkowite zyski Kasy, osiągnięte w latach na-

stępnych, po potrąceniu 1/3 na kapitał zakładowy (art. 11), podlegają przelaniu do kasy gminnej".

Art. 17.

„Zbywającą gotowiznę kasową oraz wkłady, przyjęte do zachowania, Zarząd Kasy może wnosić do państwowych i komunalnych kas oszczędności; własną gotowiznę Kasa może lokować również w polskich papierach państwowych".

5) W art. 18 skreśla się ustęp początkowy aż do wyrazu „nadto" włącznie oraz punkty 2 i 3-b.

6) Art. 22 otrzymuje brzmienie następujące: „Wysokość stopy procentowej w zależności od wysokości wkładów i terminu, na jaki zostały złożone, określa Wydział Powiatowy na wniosek Zarządu Kasy".

7) Art. 24, 25, 27, 28 i 34 skreśla się.

8) Art. 39, 40 i 48 otrzymują brzmienie następujące:

Art. 39.

„Pożyczki na ulepszenia gospodarcze, oraz na kupno inwentarza mogą być udzielane z terminem spłaty od 1 roku do lat 5. Wysokość ich nie może przekraczać 2/3 wartości majątku nieruchomego, jeżeli pożyczka jest zabezpieczona zastawem tego majątku; o ile zaś zabezpieczeniem pożyczki jest poręczenie osób, posiadających w obrębie gminy majątek nieruchomy, wysokość pożyczki określa Zarząd Kasy".

Art. 40.

„Pożyczki, przeznaczone na spłatę sched przy działach spadkowych, na nabycie własności nieruchomej lub na odbudowę, udzielane są z terminem do lat 12 i winny być zabezpieczone na majątku nieruchomym dłużnika lub na przypadającej na niego części tegoż".

Art. 48.

„Wartość gruntu określa się w drodze szacunku, dokonanego przez Zarząd Kasy, przy ewent. udziale rzeczoznawców na podstawie ustalonej przez Radę Gminną i zatwierdzonej przez Wydział Powiatowy tabeli cen ziemi w danej gminie".

9) Art. 50 skreśla się.

10) Art. 52 i 53 otrzymują brzmienie następujące:

Art. 52.

„Wysokość stopy procentowej od pożyczek, w zależności od ich wysokości, terminu i zabezpieczenia, określa Wydział Powiatowy na wniosek Zarządu Kasy".

Art. 53.

„Ogólna suma pozyczek długoterminowych (od lat 5 do 12) nie może przenosić 50 procent kapitału zakładowego Kasy i wkładów oszczędnościowych łącznie. O ile jednak Kasa posiada na rachunku wkłady długoterminowe, może za zezwoleniem Wydziału Powiatowego przekroczyć normę wyżej ustaloną, z tem atoli zastrzeżeniem, by całkowita spłata pożyczek przez dłużników we właściwych terminach pokrywała zobowiązania Kasy wobec wkładców".

11) Art. 65 i 66 skreśla się

12) Art. 67 otrzymuje brzmienie następujące: „Niespłacone w terminie pożyczki podlegają dochodzeniu na drodze sądowej".

13) Art. 68, 69, 70 i 71 skreśla się.

14) Art. 73 i 74—otrzymują brzmienie następujące:

Art. 73.

„Majątek nieruchomy, który przeszedł na licytacji na własność Kasy pożyczkowo-oszczędnościowej, winien być w jaknajkrótszym czasie sprzedany, o ile możności bez straty".

Art. 74.

„Odnośnie nadzoru nad działalnością Kas pożyczkowo-oszczędnościowych obowiązują przepisy ogólne o nadzorze nad samorządem gminnym".

15) Art. 75 — skreśla się.

16) Art. 76 — otrzymuje brzmienie następujące: „Nie mniej, niż dwa razy do roku, organy władzy nadzorczej dokonywują rewizji kasy pożyczkowo-oszczędnościowej.

Protokóły rewizyjne winny być odczytane na Zgromadzeniu Gminnem przed zatwierdzeniem sprawozdania i przed dokonaniem wyborów Zarządu; odpisy protokółów rewident składa Wydziałowi Powiatowemu, który w razie roztrwonienia funduszów, Kasy zabezpieczą odzyskanie ich w trybie, wskazanym w dodatku do art. 260 Org. Zarządu gub. b. Królestwa Polskiego. O dokonaniu rewizji winna być uczyniona wzmianka w księdze przychodu i rozchodu ze szczegółowem wymienieniem dostrzeżonych nieprawidłowości i uchybień".

17) Ponadto, wobec przejęcia przez Powiatowych Komisarzy Rządowych, Wydziały Powiatowe i Ministerstwo Spraw Wewnętrznych funkcji administracyjnych b. Komisarzy do spraw włościańskich, Urzędów Gubernialnych i Wydziału Ziemskiego, kompetencje ich w stosunku do kas pożyczkowo-oszczędnościowych zostają odpowiednio przeniesione w całości na wymienione wyżej organy władzy państwowej polskiej.

Warszawa, dnia 6 lipca 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Józef Bek.*

544.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie zmiany nazwy wsi „Carski Dar“ na „Wojciechów“.

Zgodnie z życzeniem ludności zmienia się niniejszem nazwę wsi: „Carski-Dar“, gminy Baćkowice, powiatu Opatowskiego, na „Wojciechów“, zaś nazwę wsi „Moskwa“ tejże samej gminy na „Stanisławów“.

Warszawa, dnia 7 lipca 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych: (—) *Józef Bek.*

545.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie zmiany nazwy wsi „Francdorf I“ na „Stefanów“ i „Francdorf II“ na „Piastów“.

Zgodnie z życzeniem ludności zmienia się niniejszem nazwę wsi „Francdorf I“, gminy Żelechów, powiatu Garwolińskiego, na „Stefanów“, zaś nazwę wsi „Francdorf II“ tejże samej gminy na „Piastów“.

Warszawa, dnia 7 lipca 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych: (—) *Józef Bek.*

IV.

546.

Okólnik (442) Ministra Spraw Wewnętrznych do Przewodniczących Wydziałów Powiatowych w przedmiocie uchwalenia przez Gminy koniecznych pozycji budżetowych na utrzymanie szkół powszechnych.

Poniżej umieszczony okólnik Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przesyła się do wiadomości i poleca się zarządzić, co następuje:

a) wszystkie Rady Gminne obowiązane są wstawić w preliminarzu budżetowym odpowiednie pozycje budżetowe szkolne w wysokości niezbędnej dla utrzymania istniejących szkół;

b) zebrania Gminne obowiązane są uchwalić takie pozycje na cele szkolne przynajmniej w wysokości określonej Ustawą o stabilizacji i wynagrodzeniu nauczycieli szkół powszechnych z dn. 18.XII. 18 Dz. P. poz. 65.

c) w wypadku, gdyby Zebranie Gminne uchwalenia pozycji szkolnych w wysokości ustawowej lub też niezbędnej dla utrzymania szkół na poziomie przez gminę już osiągniętym odmówiło Wydział Powiatowy ma obowiązek potrzebne na cele szkolne pozycje wstawić do budżetu gminnego i zmusić gminę do wykonania ustalonego w ten sposób budżetu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że sprawę powyższą należy traktować z całą powagą oraz najenergiczniej zwalczać wszelkie objawy, zmierzające do zmniejszenia pozycj szkolnych w budżetach gminnych jeśli te obliczone zostały w wysokości ustawą ustalonej względnie koniecznie potrzebnej na utrzymanie istniejących szkół.

Warszawa, 9.VII 1919 r. (59718/S. P. 1399-1).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *J. Bek.*

ODPIS.

Dn. 21 maja 1919 r.

Do

Rad Szkolnych Okręgowych i Inspektorów szkolnych na terytorjum b. Królestwa Kongresowego.

Wskutek zapytania jednej z Rad Szkolnych Okręgowych, oznajmia się, że w przypadkach, w których Zgromadzenie Gminne nie uchwali budżetu szkolnego w wymiarze niezbędnym dla utrzymania szkoły, winna Rada Szkolna Okręgowa lub Inspektor szkolny okręgowy wnieść umotywowane przedstawienie do Wydziału Powiatowego, któremu po myśli art. 6 i 45 Dekretu Tymczasowej Ordynacji Powiatowej z dn. 4 lutego 1919 r. № 13, poz. 141. Dz. p. p. przysługuje nadzór nad samorządem gmin wiejskich oraz miejskich, niewydzielonych z powiatowych związków komunalnych. To samo odnosi się do prezydentów, gdyby zgromadzenia gminne w ciągu miesiąca, mimo dwukrotnego zwoływania go w tym celu, budżetu nie uchwaliło (art. 13 Dekretu z dnia 27 listopada 1918 r. № 18, poz. 48 Dz. p. p.).

Gdyby Wydział Powiatowy przedstawienia nie uwzględnił, może Rada Szkolna Okr. lub Inspektor szk. okr. wnieść w ciągu 2 tygodni od daty otrzymania postanowienia Wydziału, odwołanie do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Co do miast wyłączonych po myśli art. 3 Dekretu o Tymczasowej Ordynacji powiatowej

z powiatowych związków komunalnych, t. j. miast, liczących ponad 25,000 mieszkańców, należy wnosić przedstawienie wprost do Ministra Spraw Wewnętrznych, do którego po myśli art. Dekretu z dn. 4 lutego 1919 r. № 13, poz. 140 Dz. p. p. należy nadzór nad temi miastami.

Szef Sekcji:
(—) *Z. Gąsiorowski.*

547.

Okólnik (453) Ministra Spraw Wewnętrznych do Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawie przyjmowania podań o przyznanie emerytur wojskowych.

Emerytalna Komisja Likwidacyjna otrzymuje od powiatowych komisarjatów Rządowych i z Prezydjum policji w Łodzi dużą ilość podań o przyznania emerytur wojskowych z tytułu służby Polaków w armji rosyjskiej.

Do podań tych przeważnie nie są dołączane potrzebne i wymagane dokumenty, co powoduje dodatkową korespondencję z petentami i zwłokę w załatwieniu sprawy i wywołuje niezadowolenie osób interesowanych.

Z powodów wyżej wymienionych Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca Panu nieprzyjmowanie podań o przyznawanie emerytury wojskowej byłym wojskowym armi rosyjskiej i ich rodzinom i odsyłanie wszystkich petentów do oficera ewidencyjnego w danym powiecie, który posiada odpowiednią instrukcję co do tego, jakie dokumenty powinny być dołączone do podań o przyznanie emerytury.

Warszawa, 10/VII 1919 r. (O. A. 7337).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *J. Bek.*

548.

Okólnik (449) Ministra Spraw Wewnętrznych do Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawie dysponowania sumami w granicach budżetu.

Poniżej zamieszczone pismo do Powiatowego Komisarza Rządowego w Turku podaje się do wiadomości.

Warszawa, d. 11/VII 1919. r. (AB. 4087).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

Do Pana
Powiatowego Komisarza Rządowego
w Turku.

Na sprawozdanie z dn. 23.VI r. b. № 860/19/1 zawiadamia się Pana, że dysponowanie sumami w granicach jednego tytułu budżetu dopuszczalne jest tylko w jednym wypadku, a mianowicie w § 2, p 2 budżetu powiatowego. Dotyczy to woźnych i gońców, których ogólna suma poborów nie przewyższała kwoty przewidzianej w budżecie danym paragrafem.

Co się zaś tyczy innych paragrafów, w szczególności § 1, p. 1 to swobodne dysponowanie sumami w granicach jednego tytułu zarówno jak i przenoszenie kredytów z jednej pozycji na drugą danego budżetu, ze względów ujednostajnienia gospodarki budżetowej na całym terenie państwa, bez osobnego zezwolenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jest niedopuszczalne.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *J. Bek.*

549.

Okólnik (455) Ministra Spraw Wewnętrznych do Szefów Sekcji, Naczelników Wydziałów, wszystkich urzędników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Powiatowych Komisarzy Rządowych, Komendantów Okręgowych Policji, Komendantów Obwodowych i Komendantów Policji Miejskich w sprawie przekształcenia się Naczelnej Inspekcji Policji na Komendę Główną Policji.

W związku z dokonywaną obecnie reorganizacją Policji, Naczelna Inspekcja Policji otrzymała obecnie nazwę

„KOMENDA GŁÓWNA POLICJI"

Wszelką korespondencję pod powyższym adresem kierować należy do Warszawy, Nowy-Świat 69.

Warszawa, 14.VII 1919. (53698/III S.B. 16872).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

550.

Okólnik (456) Ministra Spraw Wewnętrznych do Powiatowych Komisarzy Rządowych, Komendantów Okręgowych, Komendantów Obwodowych. Komendantów Policji Miejskich, Prezydentów, Burmistrzów miast, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych, Naczelnej Rady. Ludowej w Poznaniu, Generalnego Delegata Rządu Polskiego we Lwowie w sprawie skrótów telegraficznych.

Komenda Główna Policji przyjęła skrócony adres telegraficzny

„GŁÓWPOL“

Odtąd więc w korespondencji telegraficznej z Komendą Główną należy używać adresu.

„WARSZAWA GŁÓWPOL“.

Warszawa, 14.VII 1919. (53699/III. S.B. 16873).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych: (—) *Józef Bek.*

V.

551.

Rozporządzenie Ministra Skarbu celem wykonania Dekretu z dnia 5 lutego 1919 roku o podatku majątkowym.

§ 1.

(do art. 1).

Miejsce zamieszkania określa się na zasadzie art. 26—35 Kod. Cyw. 1825 r.

§ 2.

Jeżeli do jednego płatnika należy kilka majątków, podlegających opodatkowaniu według art. 1 B. Dekretu, należy go opodatkować podług łącznej ich wartości.

§ 3.

W wypadkach, wspomnianych w art. 1, ustęp przedostatni Dekretu, płatnik ma dostarczyć w myśl art. 33 Dekretu dowodu na to, że majątek, znajdujący się poza obszarem ziem polskich b. zaboru rosyjskiego, podlega tam równorzędnemu opodatkowaniu. Ocena czy tamtejsze opodatkowanie jest równorzędne, zastrzeżona jest Ministerstwu Skarbu.

§ 4.

(do art. 2).

Za członków rodziny, których majątek dolicza się do majątku głowy rodziny, poczytuje się żonę, oraz dzieci płatnika, żyjących z nim w wspólnem gospodarstwie domowem, o ile z majątku ulegającego doliczaniu korzysta bądź płatnik, bądź jeden z powyższych członków rodziny.

§ 5.

(do art. 9 L. I).

Przepis art. 9 L. I Dekretu nie ma zastosowania do majątków, których wartość po doliczeniu kapitału hypotecznego, uwolnionego od podatku majątkowego w myśl art. 9 L. 3 Dekretu, wynosi więcej, niż 10,000 mk. względnie 15,000 koron.

Podatek majątkowy należy jednak w tych wypadkach obliczyć proporcjonalnie, a to celem uniknięcia podwójnego opodatkowania kapitału hypotecznego, raz podatkiem hypotecznym, a drugi raz podatkiem majątkowym.

Obliczenie proporcjonalnego podatku majątkowego odbywa się w sposób wskazany w poniższym przykładzie:

Dana osoba fizyczna jest właścicielką papierów wartościowych, oszacowanych na kwotę 8,000 mk., tudzież sumy hypotecznej 12,000 mk., od której opłaca sama podatek hypoteczny—ogólna zatem wartość majątku wynosi 20,000 mk., od której przypada według taryfy, dołączonej do art. 18 Dekretu, podatek majątkowy główny 12, dodatkowy (30%) 3 mk. 60 fen., czyli razem 15 marek 60 fen.

A zatem:

$$20{,}000 : 8{,}000 = 15.60 : X$$

$$X = \frac{8{,}000 \cdot 15.60}{20{,}000} \text{ czyli 6 m. 24 fen.}$$

Od majątku zatem 8,000 mk. przypada ogólna należność podatkowa 6 mk. 24 fen.

§ 6.

(do art. 9 L. 3).

Płatnik ma dostarczyć dowodu na to, że opłaca podatek hypoteczny (art. 9 L. 3 Dekretu).

Hypoteki, od których podatek hypoteczny ciąży na podstawie umowy na dłużniku hypotecznym, nie są wolne od podatku majątkowego.

§ 7.

(art. 10 do 17).

Aż do czasu wprowadzenia jednolitej waluty na całym obszarze obowiazywania Dekretu, winno szacowanie nastąpić w tej walucie, która obecnie obowiązuje w danym okręgu wymiarowym przy wymiarze podatku, a więc na obszarze b. okupacji niemieckiej w markach, a na obszarze b. okupacji austro-węgierskiej w koronach.

§ 8.

Jeżeli ustalenie wartości budynku opiera się na szacunku ubezpieczeniowym, należy oszacowanie gruntu, na którym stoi budynek, oddzielnie przedsięwziąć.

Jeżeli istnieją taksy publicznych towarzystw kredytowych, które mogą służyć za podstawę oszacowania, należy przynajmniej te taksy brać za podstawę oszacowania.

§ 9.

Kapitał zakładowy i obrotowy płatnika, służący do prowadzenia gospodarstwa rolnego i leśnego na gruntach własnych w zarządzie własnym, należy uwzględnić przy oszacowaniu wartości gruntu.

Przy gruntach wydzierżawianych należy użyty na dzierżawę kapitał osobno wykazać.

§ 10.

Dzierżawy wieczyste należy przy wymiarze podatku od majątku traktować na równi z własnością zupełną. Jedynie czynsz dzierżawny (kanon), skapitalizowany w trybie wskazanym w art. 15 Dekretu, potrąca się w myśl art. 4 Dekretu, od wartości majątku.

§ 11.

(do art. 18).

W przedmiocie waluty stawek podatkowych stosuje się analogicznie przepis § 7 niniejszego rozporządzenia.

§ 12.

(do art. 20).

Fakta miarodajne dla oznaczenia miejsca opodatkowania ustala się wedle stanu z dnia 31-go grudnia roku kalendarzowego, poprzedzającego bezpośrednio rok podatkowy.

§ 13.

(do art. 21 do 23).

Władzami podatkowemi I instancji są Zarządy skarbowe w Warszawie i Łodzi, względnie Inspektoraty skarbowe do spraw podatków bezpośrednich w Kielcach, Lublinie, Piotrkowie i Radomiu, a na pozostałym obszarze obowiązywania Dekretu Inspektoraty skarbowe.

§ 14.

Okręgiem wymiarowym jest okręg inspektoratu skarbowego, względnie okręg inspektoratu skarbowego do spraw podatków bezpośrednich w Kielcach, Lublinie, Piotrkowie i Radomiu.

Okręgi Zarządów skarbowych w Warszawie i Łodzi stanowią odrębne okręgi wymiarowe.

W każdym okręgu wymiarowym tworzy się jedna komisja szacunkowa.

W każdym jednak okręgu wymiarowym, położonym na obszarze b. ces. niemieckiego generał-gubernatorstwa warszawskiego, utworzy się tyle komisji szacunkowych, ile utworzono w swoim czasie na mocy rozporządzenia wspomnianego gubernatorstwa z dnia 15 sierpnia 1917 roku (№ 367 Dzien. Rozp. № 86), a to z zakresem terytorjalnym w swoim czasie oznaczonym.

W okręgu inspektoratu skarbowego do spraw podatków bezpośrednich w Lublinie tworzy się osobną komisję szacunkową dla miasta Lublina, a osobną dla powiatu ziemskiego.

§ 15.

Komisja odwoławcza w Warszawie obejmuje okręgi wymiarowe, istniejące na obszarze b. ces. niemieckiego generał - gubernatorstwa warszawskiego, okręgi wymiarowe w Białej, Janowie Konstantynowskim, Radzyniu i Włodawie, tudzież okręgi wymiarowe, ustanowione na obszarze b. guberni suwalskiej.

Komisja odwoławcza w Lublinie obejmuje okręgi wymiarowe, ustanowione na obszarze b. austrjacko-węgierskiego generał-gubernatorstwa wojskowego w Lublinie.

§ 16.

Każda komisja szacunkowa składa się z przewodniczącego i z 10 członków, ustanowionych w trybie, podanym w art. 22 Dekretu.

W tym samym trybie ustanawia się dla przewodniczącego i każdego z członków komisji szacunkowej zastępcę.

§ 17.

Każda komisja odwoławcza składa się z przewodniczącego, wyznaczonego przez Ministra Skarbu z pośród urzędników skarbowych, i z 16 członków, zamianowanych przez Ministra Skarbu z pośród osób, wskazanych przez organizacje zawodowe.

Organizacje zawodowe przedstawiają piśmiennie na zaproszenie Ministra Skarbu, w terminie przezeń zakreślonym, podwójną liczbę kandydatów na członków.

W wyznaczonym wyżej trybie ustanawia się dla przewodniczącego i każdego członka komisji odwoławczej zastępcę.

§ 18.

Jeżeli instytucje, powołane do wyboru członków i zastępców członków komisji szacunkowych (art. 22 Dekretu), względnie do przedstawiania kandydatów na członków i zastępców członków komisji odwoławczych (§ 17 niniejzzego rozporządzenia), nie uczynią tego w terminie wyznaczonym, wówczas członków i zastępców członków mianuje władza podatkowa I instancji, względnie Minister Skarbu według własnego wyboru.

§ 19.

Przewodniczący komisji szacunkowej i odwoławczej kierują sprawami, należącemi do zakresu

działania komisji i są odpowiedzialni za należyte zastosowanie przepisów Dekretu i niniejszego rozporządzenia.

Na każde posiedzenie komisji mają przewodniczący zaprosić piśmiennie wszystkich członków. W miejsce nie mogących przybyć wybranych członków należy zaprosić wybranych zastępców, a w miejsce nie mogących przybyć mianowanych członków — mianowanych zastępców.

Zaproszeni w ten sposób zastępcy wstępują w prawa członków.

Komisja jest zdolną do powzięcia ważnych uchwał, jeżeli na posiedzenie przybędzie oprócz przewodniczącego przynajmniej połowa członków (zastępców). Gdyby komplet ten nie zebrał się, ma przewodniczący zaprosić na najbliższe posiedzenie wszystkich członków z uwagą, iż komisja będzie zdolną do powzięcia ważnych uchwał bez względu na ilość członków, przybyłych na posiedzenie.

Uchwały zapadają większością głosów; w razie równości głosów rozstrzyga przewodniczący.

W czasie obrad i głosowania nad opodatkowaniem lub odwołaniem członka komisji, małżonka jego, krewnego lub powinowatego, winien członek ten się usunąć.

Z każdego posiedzenia należy spisać protokuł, który podpisze przewodniczący i członkowie obecni na posiedzeniu.

§ 20.

Członkowie komisji uroczyście przyrzekają u wstępu swego urzędowania wobec przewodniczącego, że pełnić będą urząd swój, bez względu na osobę, wedle najlepszej wiedzy i sumienia i że zachowają w ścisłej tajemnicy przebieg obrad komisji, jakoteż stosunki płatników, które w toku tych obrad dojdą do ich wiadomości.

Przewodniczący zwróci przedtem uwagę członków komisji na postanowienia art. 45 i 47 Dekretu.

Fakt złożenia przyrzeczenia należy stwierdzić w protokule posiedzenia.

§ 21.

Urząd członka komisji jest funkcją honorową, do pełnienia której jest zobowiązany każdy, kto w sposób przepisany będzie do tego powołany.

Kto bez dostatecznego usprawiedliwienia opiera się powołaniu do tych czynności, lub od współudziału w nich się usuwa, podlega ukaraniu w myśl art. 45 Dekretu, względnie złożeniu z urzędu w myśl art. 30 Dekretu.

Zamiejscowym członkom komisji, nie będącym czynnymi funkcjonarjuszami państwowymi, zwraca się wydatki za jazdę na posiedzenie i z powrotem.

Zwroty te ustala przewodniczący ostatecznie.

Członkom komisji, będącym czynnymi funkcjonarjuszami państwowymi, wypłaca się koszta podróży i djety wedle obowiązujących dla nich norm ogólnych.

§ 22.

Biurowość w komisjach szacunkowych powierza się odnośnym władzom podatkowym I instancji, biurowość w komisji odwoławczej w Warszawie — Ministerstwu Skarbu, zaś w komisji odwoławczej w Lublinie — delegacji Ministerstwa Skarbu w Lublinie.

§ 23.

(do art. 24).

Władza podatkowa I instancji ma wygotować według wzoru form. 1, spis osób podlegających przypuszczalnie w jej okręgu podatkowi od majątku.

Wiadomości, potrzebne do wypełnienia poszczególnych rubryk spisu, zebrać należy z akt wymiaru innych podatków bezpośrednich, tudzież z ksiąg towarzystw ubezpieczeniowych.

Spis powyższy jest zarazem kontrolą zeznań majątku, czyli deklaracji.

Nadto należy dla każdej z osób powyższych założyć arkusz wymiarowy według wzoru II.

Arkusze te należy przechowywać w porządku alfabetycznym nazwisk płatników.

§ 24.

Zeznanie majątku należy złożyć na druku wedle wzoru III dołączonego do niniejszego rozporządzenia.

Zeznania złożone w innej formie, uważa się za niezłożone.

Zeznanie można składać bądź piśmiennie, bądź ustnie do protokułu.

Ogólny termin do składania zeznań podany będzie do powszechnej wiadomości obwieszczeniem publicznem.

§ 25.

(do art. 26).

Zaprzysiężenie świadków i rzeczoznawców należy ograniczyć do wypadków szczególnie ważnych i zawiłych.

Przysięgę odbiera sąd pokoju miejsca zamieszkania świadka, względnie rzeczoznawcy.

Władza podatkowa I instancji winna przed skierowaniem sprawy do sądu przesłuchać świadka, względnie rzeczoznawcę informacyjnie, zwrócić protokularnie jego uwagę na postanowienia art. 46 Dekretu, jako też na to, że zeznania swe będzie musiał ewentualnie zaprzysiąc. Dopiero wtenczas, gdyby władza podatkowa I instancji miała uzasadnione wątpliwości co do rzetelności zeznania, winna przesłać odnośny protokuł przesłuchania do właściwego sądu pokoju, celem zniewolenia świadka, względnie rzeczoznawcy, do stwierdzenia zeznań powyższych przysięgą.

§ 26.

(do art. 27).

Wyniki postępowania wymiarowego wraz z wnioskiem co do oszacowania majątku i co do wysokości stawki podatkowej należy wciągnąć do arkusza wymiarowego, wzór II.

§ 27.

(do art. 28).

Komisja szacunkowa władną jest, celem wykonania nałożonych na nią zadań, korzystać

z wszystkich uprawnień władzy podatkowej I instancji, wyszczególnionych w art. 26 Dekretu.

Wyniki oszacowania (art. 28 L. 2 Dekretu) ma komisja wciągnąć do arkuszy wymiarowych według wzoru II.

§ 28.

(do art. 29).

Komisji odwoławczej i jej przewodniczącemu przysługują, celem zgodnego z przepisami ustalenia i oszacowania majątku płatnika, te same uprawnienia, jakie przysługują komisji szacunkowej i jej przewodniczącemu.

Komisja odwoławcza nie jest związaną opinją komisji szacunkowej.

Minister Skarbu wyznaczy dla każdej komisji odwoławczej potrzebną ilość referentów z pośród urzędników skarbowych.

§ 29.

(do art. 30).

Złożenie z urzędu opornego członka komisji szacunkowej i zamianowanie na jego miejsce nowego członka komisji należy do kompetencji odnośnej władzy podatkowej I instancji.

Kompetencja ta odnośnie do członków komisji odwoławczej przysługuje Ministrowi Skarbu.

§ 30.

(do art. 31).

Zażalenie, wspomniane w ustępie trzecim art. 31 Dekretu, składać należy w ciągu dni 8, licząc od dnia następnego po doręczeniu odnośnego wezwania, na ręce tego organu wymiarowego, który wystosował wezwanie.

Organ ten ma zażalenie wraz z opinją swą niezwłocznie przesłać Ministerstwu Skarbu do rozstrzygnięcia.

§ 31.

(do art. 34).

Na podstawie arkuszy wymiarowych, wypełnionych ostatecznie przez komisję szacunkową (§ 27 niniejszego rozporządzenia), należy wygotować nakazy płatnicze według wzoru IV, rozdzielić je wedle gmin miejsca zamieszkania płatników w porządku alfabetycznym nazw gmin, a w obrębie gmin w porządku alfabetycznym nazwisk płatników.

Na podstawie tak ułożonych nakazów płatniczych należy wygotować dla każdej kasy skarbowej księgę poboru według wzoru form. V, jako księgę należytości podatku majątkowego, (art. 9 lit. u instrukcji tymczasowej dla powiatowych kas skarbowych).

Władze podatkowe I instancji o znaczniejszej liczbie płatników mogą według swego uznania, celem ułatwienia poboru podatku, założyć nawet dla jednej kasy skarbowej dwie lub więcej ksiąg poboru.

Księgi poboru należy natychmiast przesłać kasom skarbowym, celem pobrania wymierzonych kwot podatku.

Wreszcie należy bezzwłocznie doręczyć płatnikom indywidualnie nakazy płatnicze za potwierdzeniami doręczenia.

Fakt doręczenia nakazu płatniczego, jako też wciągnięcia do księgi poboru, należy zanotować na arkuszu wymiarowym.

§ 32.

(do art. 35).

Władza podatkowa I instancji ma udzielić płatnikowi odpisu odwołania przewodniczącego Komisji szacunkowej. Płatnik ma prawo wnieść w ciągu dni 8-miu, licząc od dnia następnego po doręczeniu mu odpisu odwołania, odpowiedź piśmiennie do władzy podatkowej I instancji.

§ 33.

Władza podatkowa I instancji rozstrzyga we własnym zakresie działania odmownie odwołania spóźnione, t. j. wniesione po upływie czterotygodniowego terminu, określonego w art. 35, ustęp drugi Dekretu.

Jeżeli jednak termin ten nie mógł być dotrzymanym z powodu wydarzeń żywiołowych, lub też z powodu innej nieuchronnej i nieprzewidzianej przeszkody, może właściwa władza podatkowa I instancji pozwolić, na prośbę płatnika, na przywrócenie terminu, względnie na stosowne przedłużenie. Decyzja tej władzy jest ostateczna.

Wszystkie inne odwołania ma władza podatkowa I instancji przesłać wraz z opinją komisji szacunkowej (art. 28 L. 3 Dekretu), zamieszczoną w odnośnej rubryce arkusza wymiarowego, aktami sprawy i dowodem doręczenia nakazu płatniczego komisji odwoławczej do rozstrzygnięcia.

Decyzję, zapadłą na odwołanie, należy zamieścić w dotyczącej rubryce arkusza wymiarowego, a następnie zwrócić sprawę władzy podatkowej I instancji, celem zawiadomienia płatnika; kasę skarbową zaś należy zawiadomić tylko w tych wypadkach, w których wymiar podatku uległ zmianie.

§ 34.

(do art. 37).

Jeżeli nakaz płatniczy zostanie doręczony po terminie, względnie terminach płatności, określonych w art. 37 Dekretu, natenczas władza podatkowa I instancji wyznaczy termin płatności w nakazie płatniczym.

Jeżeli wskutek rozstrzygnięcia komisji odwoławczej podatek zostanie podwyższony, to podwyżka podatku płatna jest w ciągu 14 dni po doręczeniu decyzji komisji odwoławczej.

Kwoty podatku, nieuiszczone w ciągu 14 dni po terminie płatności, ściągnie się przymusowo w trybie przepisanym dla przymusowego ściągania należności skarbowych.

§ 35.

W razie śmierci płatnika obowiązani są jego spadkobiercy solidarnie zapłacić zań podatek do końca tego okresu wymiarowego, w którym nastąpił podział spadku.

§ 36.

(do art. 39 do 50).

Ściganie i karanie przestępstw z art. 39, 40, 42, 43 i 45 Dekretu należy do władzy podatkowej I instancji, powołanej do przeprowadzenia postępowania wymiarowego odnośnie do podatku, co do którego popełniono przestępstwo.

Do nałożenia kary, określonej w art. 45 Dekretu, jest także powołana władza podatkowa I instancji, wezwana przez władzę, wyszczególnioną w ustępie poprzednim, do współdziałania w postępowaniu wymiarowem.

Karanie przestępstw z art. 46 i 47 Dekretu należy do sądów w myśl zasad ogólnych ustawy postępowania karnego.

Ściganie przestępstw z art. 46 Dekretu następuje tylko na wniosek władzy podatkowej, wspomnianej w pierwszym ustępie niniejszego paragrafu.

§ 37.

Władza podatkowa I instancji nakłada karę piśmiennem orzeczeniem karnem.

Wydanie orzeczenia karnego za przestępstwa z art. 39, 40, 42 i 43 Dekretu musi poprzedzić przynajmniej jednorazowe przesłuchanie obwinionego.

W wezwaniu do przesłuchania należy wyraźnie cel tegoż określić.

Obwinionemu należy protokularnie zakomunikować dane faktyczne, na których opiera się oskarżenie.

Obwinionemu należy udzielić protokularnie przynajmniej ośmiodniowego terminu, celem wniesienia piśmiennej lub protokularnej obrony. Dowody w obronie przytoczone, należy zbadać, chyba, że są dla sprawy obojętne. Orzeczenie oprzeć można tylko na materjale faktycznym, zakomunikowanym obwinionemu w toku śledztwa.

Jeżeli obwiniony bez dostatecznego usprawiedliwienia nie stawi się do przesłuchania, lub też nie wniesie obrony, zostanie wydane orzeczenie zaoczne na podstawie materjału, którym władza rozporządza.

Niezależnie od kary, należy w każdym razie wymierzyć podatek w pełnej należącej się kwocie według zasad ogólnych.

Każde orzeczenie karne musi być umotywowane, a nadto winno zawierać pouczenie o środkach prawnych, miejscu i terminie płatności kary, tudzież o egzekucji (§§ 39 — 41 niniejszego rozporządzenia).

O nałożeniu grzywny należy zawiadomić właściwą kasę skarbową, celem zanotowania w księdze poboru.

§ 38.

W przedmiocie waluty grzywien stosuje się analogicznie przepis § 7 niniejszego rozporządzenia.

§ 39.

Przeciw orzeczeniu karnemu można wnieść rekurs piśmiennie lub telegraficznie w ciągu czterech tygodni, licząc od dnia następnego po doręczeniu, a w wypadkach art. 45 w ciągu dni 8, licząc od dnia następnego po doręczeniu lub ogłoszeniu — do tej władzy skarbowej I instancji, która wydała orzeczenie.

Jeżeli rekurs nadano na pocztę lub telegraf, to dzień nadania na pocztę lub telegraf uważa się za dzień wniesienia.

Rekursy spóźnione, t. j. wniesione po upływie zakreślonych wyżej terminów, rozstrzyga władza podatkowa I instancji odmownie, we własnym zakresie działania.

We wszystkich innych wypadkach należy rozstrzygnięcie rekursu do zakresu działania Ministerstwa Skarbu, któremu władza podatkowa I instancji prześle rekurs wraz z aktami sprawy, dowodem doręczenia orzeczenia karnego i swą opinją.

O decyzji, zapadłej na rekurs, należy bezzwłocznie zawiadomić stronę za potwierdzeniem odbioru — kasę skarbową zaś tylko w tych wypadkach, w których grzywna została obniżoną, względnie uchyloną.

§ 40.

Orzeczenie karne uprawomacnia się:

a) jeżeli nie zostało zaskarżone — w 4 tygodnie, licząc od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia, a w wypadkach art. 45 — w dniu ósmym, licząc od dnia następnego po doręczeniu lub ogłoszeniu orzeczenia;

b) jeżeli zostało zaskarżone — w dniu doręczenia decyzji, zapadłej na rekurs przeciw orzeczeniu.

§ 41.

Grzywnę należy wpłacić do kasy skarbowej, wskazanej w orzeczeniu karnem, w ciągu 8 dni po uprawomocnieniu się orzeczenia, a to pod rygorem przymusowego ściągnięcia w trybie przepisanym dla przymusowego ściągania należności skarbowej.

§ 42.

(do art. 51).

Komisje szacunkowe utworzone na obszarze b. ces. niemieckiego generał-gubernatorstwa warszawskiego, na zasadzie rozporządzenia tegoż gubernatorstwa z dnia 15/VIII 1917 r. № 367, Dzien. Rozp. № 86—zostają rozwiązane.

§ 43.

Apelacje (odwołania) przeciw wymiarom podatku majątkowego, wniesione na zasadzie rozporządzenia b. ces. niemieckiego generał-gubernatorstwa warszawskiego z dnia 15 sierpnia 1917 r. № 367, Dzien. Rozp. № 86, względnie postanowień wykonawczych do tegoż rozporządzenia z dnia 22 sierpnia 1917 r. № 368, Dzien. Rozp. № 86 i z dnia 20 sierpnia 1918 r. № 509, Dzien. Rozp. № 123, ulegające w myśl powyższych rozporządzeń rozpoznaniu komisji apelacyjnej (odwoławczej)—rozstrzygnięte będą w trybie wska-

zanym w art. 29 Dekretu o podatku majątkowym, oraz w § 28 niniejszego rozporządzenia.

Przy tem nie będą pobierane koszty postępowania, wspomniane w art. 14 powołanych wyżej postanowień wykonawczych z dnia 22 sierpnia 1917 r. № 368, Dzien. Rozp. № 86.

§ 44.

(do art. 52).

Przepisy art. 52 Dekretu będą stosowane na obszarze ziem polskich b. okupacji austro-węgierskiej, tudzież na obszarze, określonym w Dekrecie z dnia 7 stycznia 1919 roku Dzien. Praw. № 7, poz. 104.

Dodatkowe opodatkowanie w myśl przepisów powyższych uskuteczni się również co do tych majątków, które już na zasadzie rozporządzenia b. ces. niemieckiego generał - gubernatorstwa warszawskiego z dnia 15 sierpnia 1917 r. № 367 Dzien. Rozp. № 86 podlegały podatkowi, jednakże z jakichkolwiek bądź powodów dotąd wcale nie, lub tylko w części zostały opodatkowane, albo których opodatkowanie rozciągało się tylko na część okresów wymiarowych 1917/18 i 1918/19.

§ 45.

W wypadkach wspomnianych w art. 52 Dekretu, będzie wymiar podatku, uskuteczniony na okres 1917/18, obowiązywał także na okres 1918/19.

W wypadkach powyższych jest miejsce opodatkowania na rok podatkowy 1919 (art. 20 Dekretu i § 12 niniejszego rozporządzenia) zarazem miejscem opodatkowania na okresy wymiarowe 1917/18 i 1918/19.

Okres wymiarowy 1917/18 obejmuje czasokres od 1 kwietnia 1917 r. do dnia 31 marca 1918 r., okres wymiarowy zaś 1918/19 obejmuje czasokres od 1 kwietnia 1918 do 31 marca 1919 r.

Za okres wymiarowy 1917/18 nie będzie pobierany podatek od majątków, których wartość nie przewyższa 75,000 mk., względnie 112,500 kor. (art. 1 postanowień wykonawczych do rozporządzenia, dotyczącego poboru podatku od majątku z dnia 22 sierpnia 1917 r. № 368, Dzien. Rozp. № 86); za okres zaś 1918/19 nie będzie pobierany podatek od majątków, których wartość nie przekracza 30,000 mk., względnie 45,000 kor. (postanowienia wykonawcze do rozporządzenia, dotyczącego poboru podatku od majątku z dnia 17 lutego 1918 r. № 450, Dzien. Rozp. № 106).

A więc np. od majątku wartości 70,000 mk., względnie 105,000 kor. będzie z uwagi na postanowienia powyższe oraz przepis art. 9 licz. 1 Dekretu pobierany podatek tylko za okres 1918/19 i za rok 1919; od majątku zaś wartości np. 20,000 mk. względnie 30,000 kor. tylko za rok 1919.

Przewidziane jednak w ustępie poprzednim uwolnienia nie stosują się do tych majątków, których wartość łącznie z kapitałem hipotecznym, uwolnionym od podatku majątkowego, w myśl § 8 licz. 3 rozporządzenia b. ces. niemieckiego generał-gubernatorstwa warszawskiego z dnia 15 sierpnia 1917 r. № 367, Dzien. Rozp. № 86, wynosi na okres 1917/18 więcej, niż 75,000 mk., względnie 112,500 kor., a na okres 1918/19 więcej, niż 30,000 mk., względnie 45,000 kor. W tych wypadkach wymierza się podatek majątkowy proporcjonalnie, stosując analogicznie obliczenie, zawarte w § 5 niniejszego rozporządzenia.

§ 46.

Wymierzony na zasadzie art. 52 Dekretu podatek za okres 1917/18 płatny jest dnia 1 września 1919 r., podatek zaś przypadający za okres 1918/19 płatny jest dnia 1 grudnia 1919 r. Przytem stosuje się analogicznie przepisy art. 37, ustęp drugi Dekretu oraz § 34 niniejszego rozporządzenia.

§ 47.

Odwołanie, wniesione przeciw wymiarowi podatku majątkowego za okres 1917/18, dotyczy również okresu 1918/19 (§ 45, ustęp pierwszy niniejszego rozporządzenia).

Przepis powyższy odnosi się również do decyzji zapadłej na odwołanie.

§ 48.

(do art. 53).

Od sumy podatku głównego i dodatkowego, wymierzonej za rok 1919, należy potrącić czwartą część podatku majątkowego, wymierzonego ostatecznie za okres 1918/19 i dopiero w ten sposób obliczona kwota stanowi należność podatkową za rok 1919.

Ze względu na powyższy sposób obliczenia należności podatkowej za rok 1919 zmiana kwoty podatkowej, wymierzonej za okres 1918/19, dokonana już po wygotowaniu nakazu płatniczego za rok 1919, uwzględnioną być może tylko w trzech-czwartych częściach. A więc np. podatek majątkowy płatnika za okres 1918/19 wynosił pierwotnie 100 mk.; za rok 1919 wymierzono mu podatek główny 200 mk. i dodatkowy (40%)— 80 mk., czyli razem 280 mk. — mniej 25 mk., czyli razem 255 mk.; po wygotowaniu nakazu płatniczego za rok 1919 został podatek za okres 1918/19 zniżony w drodze odwołania na 40 mk., wobec czego z podatku za okres 1918/19 należy umorzyć nie 60 mk., lecz tylko 45 mk.

Jeżeli obowiązek podatkowy powstał dopiero dnia 1 stycznia 1919 r., to wymierzona na rok 1919 całkowita taryfowa suma podatku głównego i dodatkowego jest zarazem należnością podatkową za tenże rok.

Warszawa, dn. 25.VI 1919 r.

Minister Skarbu:

(—) *Karpiński.*

552.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w przedmiocie wartości walut obcych przy obliczaniu opłat stemplowych.

Art. 1.

Punkt 2 przepisów wykonawczych z 24 lipca 1916, Dz. Rozp. № 40 poz. 128 do § 5 L. 4 rozp. b. Gen. Gub. warsz. z 19 lipca 1916, Dz. rozp. № 40 poz. 126, zawierający ustalenie wartości wymienionych tam walut obcych, przestaje obowiązywać.

Kwoty zatem, wyrażone w tych walutach obcych, należy przy obliczaniu opłat stemplowych przeliczać zgodnie z postanowieniami § 5 L. 4 powołanego rozp. b. Gen. Gub. warsz. na marki według kursu giełdowego z dnia, w którym powstał obowiązek uiszczenia opłaty stemplowej, a jeżeli w tym dniu nie było notowania, według ostatniego poprzedzającego kursu, nie dłużej jednak jak 3 miesiące wstecz.

Po powstaniu Centrali Dewiz przy Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej, w przyszłości Banku Polskim, obowiązują kursy ogłaszane przez Centralę Dewiz.

Art. 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na obszarze Państwa, na którym ma zastosowanie rozp. b. Gen. Gub. warsz. z 19 lipca 1916 Dz. Rozp. № 40 poz. 126, dotyczące podatku stemplowego.

Warszawa, 6 lipca 1919 r.

Minister Skarbu:
(—) *Karpiński.*

VII.

OBWIESZCZENIA.

553.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1919 r. № 33453/P. Z. 476 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków № 55 stowarzyszenie pod nazwą „Armja Odrodzenia“ Stowarzyszenie Robotników Niezależnych w m. st. Warszawie.

554.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1919 r. № 45445/P. Z. 1818 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 56 stowarzyszenie pod nazwą „Kasa Zapomogowa Rodziny Lilpopów“ w m. st. w Warszawie.

555.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 27 lipca 1919 roku № 56775/P. Z. 3087 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 58 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Dublańczyków Agronomów“ w m. st. Warszawie.

Drukiem F. Wyszyńskiego i S-ki, Warszawa, Zgoda № 5.